

पञ्चात्ताप

कित्येक वेळा, आपण परिस्थितीला, आपल्या आध्यात्मिक गुणांना ठरवण्याची परवानगी देतो. लूक १६ मध्ये एक अविस्मरणीय प्रसंग, जो श्रीमंत माणूव व लाजर च्या बदल, चित्रित केला आहे, ते कसे सत्य आहे. या जीवनात श्रीमंत माणसाला, कोणाचीही व कशाचीही चिंता नव्हती, त्याचप्रमाणे स्पष्टपणे आपल्या आध्यात्मिक गरजांचीसुध्दा नव्हती. त्याची आवड नुसती आपली स्वार्थी आकांक्षा आणि महत्वाकांक्षेची लहानशा विश्वापर्यंतच सीमित होते. मृत्यू झाल्यावर, त्या सर्व गोष्टींचा परिणाम भोगण्यासाठी, त्याला अनंतकाळात विलीन व्हावे लागले. तो आपल्या सुख विलासीत जीवनातून अतिदरिद्री जीवनात निघून गेला, ज्याला अद्योलोक (हेडस) संबोधतात (लूक.१६:२३).

मृत्यूनंतर, त्याची प्राथमिक गोष्टी अगदी बदलून गेल्या. दुसऱ्या सगळ्या गोष्टी फिक्या होऊन राहिल्या; त्या जाता दोन महत्त्वपूर्ण विचारांनी घेरला गेला, पहिला, आपल्या जिवासंबंधी विवश झाला. (कदाचित पहिल्या वेळेस). त्याने दयेची व कृपेसाठी विनंती केली. येशू म्हणाला, तेव्हा त्याने हाक मारून म्हटले, हे बापा अब्राहामा, मजवर दया करून लाजाराला पाठीव, यासाठी की त्याने आपल्या बोटांचे टोक पाण्यांत बुचकळून माझी जीभ थंड करावी; कारण या जाळांत मी क्लेश भोगीत आहे (लूक.१६:२४).

दुसरा, त्याच्या आवाजात किंवा बोलण्यात आपल्या भावांच्या आध्यात्मिक परिस्थितीबद्दल चिंता दिसत होती. आपल्या जीवनात, कदाचित पहिल्या वेळेस, आध्यात्मिक प्रीतीच्या शब्दांत व्यक्त केले होते. कष्टांच्या थोड्याच क्षणांमध्ये त्याला एका मिशनऱ्याचे हृदय प्राप्त झाले. त्याने विनंती केली की:

तर बापा, मी विनंती करितो, त्याला माझ्या बापाच्या घरी पाठीव; कारण मला पांच बंधू आहेत, त्यांनी तरी या यातनेच्या स्थळी येऊ नये म्हणून त्याने त्यांस साक्ष द्यावी (लूक.१६:२७,२८).

जेव्हा त्याला सांगण्यात आले की त्यांच्या बंधूंना दुसऱ्या लोकांप्रमाणे नियमशाखाला व संदेष्ट्यांना ऐकले पाहिजे, तेव्हा त्याने विनंती केली की, हे बापा अब्राहामा, असे नाही; मेलेल्यांमधून कोणी त्यांजकडे गेला तर ते पश्चात्ताप करितील (लूक.१६:३०). काय, ही पहिलीच वेळ होती की, त्याच्याद्वारे पश्चात्ताप शब्द बोलल्या गेला? मृत्यूने त्यांच्या विचारसरणीला व आवडीनिवडीला बदलवून टाकले. त्याला माहीत झाले की त्याच्या बंधूची आवश्यकता पश्चात्ताप आहे, ज्यामुळे त्यांचे जीवन बदलू शकेल.

वेळ आणि अनंतकाळ, आम्हाला जाणीव करून देते की, जीवनाची सर्वात मोठी गरज ही पश्चात्ताप आहे. असे कधी होऊ नये ही आम्ही आपल्या मृत्यूपर्यंत पश्चात्तापाची वाट पाहत राहावी, की आम्हांला भाग पाडून त्याची जाणीव करण्यात येईल. येशूने त्यांना म्हटले, मी तुम्हांस सांगतो, नव्हते; तरी पण तुम्ही पश्चात्ताप न केल्यास, सर्व त्याप्रमाणे नाश पावाल; (लूक.१३:३,५) पौलाने अथेनैवासीयांना घोषणा करून पश्चात्तापाच्या आज्ञेच्या सर्व अपवादांना बाजूला केले. अज्ञानाच्या काळांची देवाने अपेक्षा केली, परंतु आता सर्वांनी सर्वत्र पश्चात्ताप करावा अशी तो मनुष्यांस आज्ञा करितो (प्रे.कृ.१७:३०) मनुष्यप्राणी परमेश्वरासमोर दोन मार्गांपेक्षा एकावर चालू शकते. एक तर पश्चात्तापाच्या मार्गावर किंवा विद्रोहाच्या मार्गावर. येशूच्या दुसऱ्यांदा पृथ्वीवर येण्यासाठी परमेश्वर एका कारणासाठी वेळ लावतो आणि ते म्हणजे पश्चात्तापासाठी लोकांना अधिक वेळ मिळत आहे. कित्येक लोक ज्याला विलंब म्हणून म्हणतात, तसा विलंब प्रभू आपल्या वचनाविषयी करित नाही, तर तो तुमचे सहन करितो; कोणाचा नाश व्हावा अशी त्याची इच्छा नाही, तर सर्वांनी पश्चात्ताप करावा अशी आहे (२ पेत्र.३:९). प्रत्येक व्यक्तीच शेवटचा न्यायनिवाडा यांवर अवलंबून आहे की तो पश्चात्ताप करतो किंवा नाही. परंतु भेकड, विश्वास न ठेवणारे, अमंगळ, खून करणारे, जारकर्मी, चेटकी, मूर्तिपूजक व सर्व लबाड यांस अग्नि व गंधकाच्या जळत्या सरोवरांत वांटा मिळेल; हे दुसरे मरण आहे (प्रकटीकरण. २१:८).

मंडळी अशा लोकांची सभा असते. त्यांनी पश्चात्तापाच्या नवीन कराराच्या घोषणेला उत्तर दिले. ख्रिस्ती लोक ते आहेत जे प्रभूचे नाव घेतात व अनीतीपासून दूर राहतात (२ तिमथी.२:१९). त्याने आपल्या अंधःकाराच्या शर्तेतून काढून आपल्या प्रिय पुत्रांच्या राज्यात आणून ठेविले (कलससै.१:१३). त्यांनी आपल्या पूर्वीच्या वासनांपासून दूर न जाता, ज्यामध्ये ते पूर्वीपासून अज्ञान असून, आणि आज्ञा न पाळता चालत होते; परमेश्वराची आज्ञांकित मुले होण्यासाठी स्वतःला त्यावर सोपवून दिले

(१ पेत्र.१:१४). त्यांची इच्छा त्यांच्याप्रमाणेच असेल ज्याने त्यांना पाचारण केले. ते आपल्या सर्व प्रकारच्या व्यवहारात असे समजत की त्यांचे आचरण प्रभूच्या इच्छेनुसार असून त्याच्यासारखे होण्याची त्यांना होड लागली आहे. कारण मी पवित्र आहे, यास्तव तुम्ही पवित्र व्हा (१ पेत्र.१:१६).

म्हणूनच पश्चात्ताप हा घराच्या पायात घातलेल्या दगडासारखा शब्द आहे, आणि कोणासाठी सुध्दा ख्रिस्ती; अर्थातच येशूच्या मंडळीचा सदस्य बनण्याच्या इच्छेसाठी मुख्य आचरण आहे. या शब्दाच्या मूळ अर्थाचे तात्पर्याचे झलक मंडळीच्या आचरणात दिसून येते. पश्चात्तापाचा अर्थ, त्या प्रकारच्या लोकांना लागू होतो, ज्यांना परमेश्वर आपली मंडळी म्हणून ओळखतो. मंडळी पश्चात्ताप करणाऱ्या सदस्यांपासून तयार होते. जेव्हा पेत्राने येहुदी ख्रिस्ती लोकांस यरुशलेम मध्ये कर्नेत्याच्या घरी एका गैर यहुदी मनुष्याला बामिसम्याबाबत शिकविले तेव्हा येहुदी भावांनी हे बोलून उत्तर दिले, तर मग देवाने विदेशी लोकांसही जीवनप्राप्त्यर्थ पश्चात्ताप बुध्दी दिली आहे (प्रे. कृ. ११:१८). त्यांना हे स्पष्ट झाले होते की, आणि आम्हांला पण स्पष्ट होणे गरजेचे आहे, की सत्य जीवनाचे दार सत्याने केलेल्या पश्चात्तापानेच उघडते.

पश्चात्ताप काय आहे? या शब्दाची व त्याच्या स्पष्ट रूपाची व्याख्या करू या यासाठी की गैरसमज होऊ नये की पश्चात्ताप काय आहे? आणि त्याचा अर्थ काय आहे? याला चित्रित करण्यासाठी, आपण पौलाच्या पश्चात्तापाच्या पार्श्वभूमीचा उपयोग करू या.

पापांपासून विमुक्त होणे

पहिला अर्थ, पश्चात्ताप हा वाईटाची दिशा (मार्ग) बदलवून पापांपासून विमुक्त होणे होय.

पश्चात्ताप हा वैयक्तिक बदलातून, कोणाच्याही आपल्या जीवनाला चांगल्या रीतीने वशमध्ये ठरण्यापेक्षा अधिक आहे. हा एक खंबीर निश्चय अर्थात त्या सर्वांना दूर करण्याचा निर्णय आहे. जे की, परमेश्वरासोबत मेळ खात नाही. हा निर्णय त्या सर्व परिवर्तनामध्ये सहभाग देत आहे ज्याला येशूने नवा जन्म म्हटले (योहान.३:३).

पश्चात्तापाचा अर्थ फक्त दुःख करणे नाही आहे की मी नुसते पाप केले आहे. पापांमुळे येणारी त्रासदी किंवा पापांपासून मिळणारी शिक्षेमुळे कोणी दुःखी (नाराज) होऊन म्हणू शकते की मी पाप केले आहे. येहुदाला दुःख झाले कारण त्याने येशूला पकडवून दिले, पण त्याने पश्चात्ताप केला नाही (मत्तय.२७:३). पेत्र ज्याने

येशूला नाकारले होते (मत्तय.२६:३४,६९-७५). त्याने पश्चात्ताप केला; यहुदाने केवळ पस्तावा केला. कोणी अत्यंत दुःखी होऊ शकतो कारण त्याने पाप केले आहे, परंतु त्याने पश्चात्ताप केला नाही.

पश्चात्ताप करणे म्हणजे पापाला मान्य करणे नव्हे :- पॅटेकॉस्टच्या दिवशी पेत्राचा त्या यहुदी लोकांना इशारा दिला होता जे त्याचे भाषण ऐकत होते हे एकून त्यांच्या अंतःकरणांस चुरचुर लागली आणि ते पेत्र व इतर प्रेषित यांस म्हणाले, बंधूजनहो आम्ही काय करावे? (प्रे. कृ.२:३७). परंतु पेत्राने त्यांच्या पापाला स्वीकारण्याला, पश्चात्ताप म्हटले नाही. कारण त्याने या प्रश्नांच्या उत्तरात म्हटले, पश्चात्ताप करा, आणि पापाची क्षमा व्हावी म्हणून तुम्ही प्रत्येक जण येशू ख्रिस्ताच्या नामांत बाप्तिस्मा घ्या म्हणजे पवित्र आत्म्याचे दान तुम्हाला प्राप्त होईल (प्रे. कृ. २:३८).

पश्चात्ताप करणे म्हणजे केवळ परमेश्वराच्या भक्तीमध्ये दुःख प्रकट करणे नाही आहे :- पौलाच्या मतानुसार पहिले पापासाठी (पापांमुळे) देवाच्या आराधनेत दुःख होते आणि ते दुःख पश्चात्तापाला जन्म देते.

देव योजनेप्रमाणे होणारे दुःख तारणदायी पश्चात्ताप उत्पन्न करिते, त्यापासून पस्तावा होत नाही, पण ऐहिकरीत्या होणारे दुःख मरण उत्पन्न करिते (२ करिंथ.७:१०).

परमेश्वराच्या योजनेप्रमाणे होणारे दुःख, पश्चात्ताप प्रक्रियेचा पहिला भाग आहे, परंतु खुद्दः पश्चात्ताप नाही.

पश्चात्तापाची व्याख्या :- जीवन सुधारण्याच्या स्वरूपात होऊ शकत नाही. परंतु यामुळे जीवनात अनेक सुधारितपणा उत्पन्न होतो. जर पश्चात्तापाने बदलत्या जीवनाची फलप्राप्ती होत नाही, तर तो खऱ्या अर्थाचा पश्चात्ताप नाही आहे, पण बदलले जीवनमुद्धा आपल्या स्वतःहून एक पश्चात्ताप नाही आहे. बाप्तिस्मा करणाऱ्या योहानाने लोकांना आग्रह केला की, यास्तव पश्चात्तापास योग्य असे फळ द्या (मत्तय. ३:८). खऱ्या अर्थाने पश्चात्ताप, पश्चात्तापाच्या फलप्राप्तीपेक्षा, बदलले जीवन आहे.

पश्चात्तापाचा समंध, पापाबद्दल कोणाच्याही इच्छेला पक्क्या स्वरूपात बदलवणे आहे. यामध्ये बुध्दी, भावना, आणि सदसदविवेक सामील आहे. मनुष्याच्या व्यक्तिमत्वात पापांपासून मला बदलवणे इतके व्यापक आहे की तो त्या व्यक्तीला जीवनाच्या

मार्गापासून दूर जाण्यासाठी पात्र ठरविते. बासिस्मा घेते वेळी, आपले जुने मनुष्यपण त्याचबरोबर वधस्तंभावर खिळले गेले, असे की हे पापमय शरीर नष्ट होऊन आपण पुढे पापांचे हास्य करू नये (रोम.६:६).

पश्चात्तापाचा खरा अर्थ शौलांच्या धर्मांतरात पाहिल्या जाऊ शकतो तार्ससचा शौल एक इस्त्राएल जातीचा, इब्र्यांचा इब्री होता (फिलिप्पौ.३:५). नियमशास्त्रातील नीतिमत्त्वाविषयी, निर्दोष ठरलेला असा सापडला आहे (फिलिप्पौ.३:६). दुसऱ्या शब्दात, नियमशास्त्र पूर्ण करण्यात असफल होण्यासाठी, त्याच्या विरोधात कोणताही वैध दोष त्यावर लादला जाऊ शकला नाही. एका पुरुषाच्या स्वरूपात, यहुदी धर्माचा नाश करण्याचा त्याचा उद्देश होता. शौलाला. वाटले की या येशूला नष्ट करणारे, छळ करून त्यांचा कठीण विरोध केला पाहिजे. येशूच्या मागे चालणाऱ्या प्रत्येक व्यक्तीला स्वतःचा शत्रू मानत. असे निरंतर व दृढ संकल्प घेऊन, त्याने ख्रिस्ताच्या मंडळींना नष्ट करण्यासाठी मनापसून ठरविले होते.

मंडळाचा छळ करण्यासाठी, शौलाने प्रमुख याचकाकडे जाऊन परवानगी मागितली होती (प्रे. कृ.९:१,२). जेव्हा त्याला आपल्या इच्छेप्रमाणे परवानगी व अधिकार मिळाला, तेव्हा तो आपल्या या योजनेला पूर्ण करण्याकरिता दिमिष्कांस निघून गेला. दिमिष्काच्या मार्गात असताना प्रभू येशूने त्याच्याभोवती आकाशातून प्रकाश चमकवला व तो प्रकाश दुपारच्या सूर्यप्रकाशापेक्षाही प्रखर होता. प्रभू येशूच्या समक्ष प्रखर प्रकाशाने आंधळा झालेला शौक जमिनीवर पडला. जेव्हा शौल जमिनीवर असता त्याला कळून चुकले की त्याच्यासोबत वार्तालाप करणारा येशू ख्रिस्त, परमेश्वराचा पुत्र आहे, तेव्हा खोल प्रायश्चित्त आणि पश्चात्तापाने भरून त्याने त्याला विचारले, प्रभूजी मी काय करावे? (प्रे. कृ.२२:१६). त्याला दिमिष्कात जाण्याचे कळविण्यात आले की जेथे त्याला सांगण्यात येणार होते त्याला काय करायचे आहे (प्रे.कृ.९:६). जेव्हा तेथे तो पोहचला, त्याला तीन दिवस आंधळा होता, व त्याने कांही खालले-प्याले नाही, प्रार्थना करित वाट पाहिली जो पर्यंत हनन्या त्याच्यासाठी प्रभूचे उत्तर घेऊन आला नाही.

शौलाने पश्चात्ताप केला होता. त्याने आपल्या जीवनाचा मार्ग बदलण्याचा निश्चय केला होता. त्याने आपले जीवन येहुदी धर्म आणि ख्रिस्ताच्या मंडळीचा छळ करण्यासाठी अर्पण केले होते. जेव्हा त्याने दिमीपकाच्या मार्गावर पश्चात्ताप केला तेव्हा त्याच्या जीवनाने एक नवीन दिशा घेतली, तो आपल्या जुन्या जीवनाला एका क्रांतिकारी बदलावाची इच्छा घेऊन मागे फिरला, ज्यामुळे त्याचे संपूर्ण व्यक्तिमत्त्व,

बुध्दी, भावना आणि सदसद्विवेक प्रभावित झाले. तेव्हा तो म्हणाला, तरी ज्या गोष्टी मला लाभाच्या होत्या त्या मी ख्रिस्तामुळे हानीच्या अशा समजलो आहे (फिलिप्पौ.३:७).

ख्रिस्ती लोक ते आहेत. जे शौलाप्रमाणे, पापांपासून, पश्चात्ताप करून दूर झाले आहेत. परमेश्वराच्या लोकांची अशी जीवनशैली असावी की, वाईटाच्या प्रत्येक प्रकाशापासून दूर राहा (१ येस्सल.५:२२). या जगाशी समरूप होण्यास नाकारतात (रोम.१२:२), बऱ्याने वाईटाला जिंकतात (रोम.१२:२१), आणि आपल्या खोट्या आरोपांच्या विरोधात, चांगल्या कामाच्या रूपात उत्तर देतात (१ पेत्र.२:१२).

पापांपासून ख्रिस्ताकडे वळणे

दुसरे, पश्चात्ताप करणे म्हणजे ख्रिस्ताकडे वळणे होय. ही केवळ वाईटाच्या प्रति, नकारात्मक प्रतिक्रिया नसून, ख्रिस्तजनांस एक सकारात्मक उत्तरसुध्दा आहे.

पौलाने थेस्सलनीकाकरांची प्रशंसा केली. कारण पश्चात्तापाने ते मूर्तीपासून देवाकडे वळले, अशासाठी की सदाजीवी व सत्य देवाची सेवा करावी (१ थेस्सल.१:९). जर कोणी व्यक्ती पापांपासून दूर गेला, परंतु परमेश्वराकडे वळला नाही, तर त्याने नवीन कराराच्या या शब्दाची पूर्ण भावनेने पश्चात्ताप केला नाही.

नवीन कराराच्या शिकवणीमध्ये, मुख्य रूपाने, ख्रिस्ताला उंचावले आहे. फिलिप्पोंद्वारे शमरोन शहरात वचनाच्या सुर्वातेचे लुकाद्वारे वर्णन केलेले एक उदाहरण आहे की, आत्म्याच्या प्रेरणेने मनुष्यांनी वचनाचा प्रसार कसा केला : फिलिप्पौने शमरोन शहरी जाऊन त्यांस ख्रिस्ताची घोषणा केली (प्रे. कृ.८:५). जेव्हा लोकांनी अशा प्रकारच्या प्रचाराला होकार देऊन तो शुभवर्तमानाचा संदेश ग्रहण करून, पापाला दूर केले आणि ख्रिस्ताचा स्वीकार केला. इफिसमध्ये पौलाच्या वचनाच्या प्रहारानंतर, पश्चात्तापाचे दोन्हीही पैलू स्पष्ट झाले. लूक म्हणाला :

या सर्वास माहीत होऊन भय प्राप्त झाले, आणि प्रभू येशूच्या नामाचा महिमा झाला. विश्वास ठेवणाऱ्या लोकांपैकी पुष्कळ जणांनी येऊन आपली कृत्ये पदरी घेऊन ती उघड केली. जादू करणाऱ्यांतील बऱ्याच लोकांनी आपली पुस्तके जमा करून सर्वादिखता जाळून टाकली (प्रे. कृ.१९:१७,१९).

इफिसातील, पश्चात्ताप करणाऱ्यांनी, ख्रिस्ताला ग्रहण केले व आपल्या पापमय जीवनाला सोडून दिले.

शौलाचा पश्चात्ताप हा पापांपासून दूर राहून, ख्रिस्ताकडे फिरणे या प्रकारातील

होता. जेव्हा शौलाने दिमिष्काकडे कूच केले तेव्हा तो ख्रिस्ती लोकांचा छळ करण्यासाठीच निघाला होता. मोशेच्या नियमशास्त्राच्या अधीन राहून, तो नैतिक तसेच औपचारिक गुन्हे करण्यापासून मुक्त होता. म्हणूनच त्याच्या पश्चात्तापामुळे परमेश्वराला आनंदित करण्याची त्याची आंतरिक इच्छा प्रभावित झाली नाही, अशी त्याची ही इच्छा त्यामध्ये लहानपणापासूनच होती, आणि मोशेच्या नियमशास्त्राचे विश्वासूपणे पालन करून त्याने तिला प्रकट केले होते. तरीसुद्धा ख्रिस्ती लोकांचा छळ करणे, हे त्याचे भयंकर स्वरूपाचे पाप होते. परिणाम स्वरूप, परमेश्वरासमोर त्याच्या पश्चात्ताप करण्याच्या कारणामागे, आपल्या पूर्वीच्या विश्वासाप्रमाणे की, परमेश्वराची सेवा करण्यासाठी ख्रिस्ती लोकांचा छळ व निंदा करणे आवश्यक आहे, या विचारांना नाकारले गेले. यासाठी ख्रिस्ताकडे वळणे, त्याला आपला तारणकर्ता म्हणून स्वीकारणे आणि त्याच्या इच्छेसमोर नम्रतेने झुकणे आवश्यक होते.

पौलाने स्वतः : फिलिप्यै. ३:८-११ मध्ये आपल्या पश्चात्तापाबद्दलची साक्ष दिली.

...तरी ज्या गोष्टी मला लाभाच्या होत्या त्या मी ख्रिस्तामुळे हानीच्या अशा समजलो आहे; इतकेच नाही, तर ख्रिस्त येशू माझा प्रभू याविषयीच्या ज्ञानाच्या श्रेष्ठत्वामुळे मी सर्व काही हानी असे समजतो; त्याच्यामुळे मी सर्व वस्तूंची हानी सोसली, आणि त्या केरकचरा अशा लेखतो; यासाठी की ख्रिस्त हा लाभ प्राप्त व्हावा आणि मी त्याच्या ठायी असलेले असे सापडावे. माझे नीतिमत्व नियम शास्त्राच्या योगे मिळालेले नाही; तर ते ख्रिस्तावरील विश्वासाने म्हणजे देवापासून विश्वासाने मिळणारे नीतिमत्व असे आहे. हे अशासाठी की तो त्याच्या पुनरुत्थाचे सामर्थ्य व त्याच्या दुःखाचे भागीपण ही मी त्याच्या मरणाला अनुरूप होऊन समजून घ्यावी.

म्हणून शौल पापांपासून ख्रिस्ताकडे वळला. त्याच्यासाठी पश्चात्ताप हा नकारात्मक व सकारात्मक हे दोन्ही होते, आपल्या जुन्या व उत्तम मार्गाकडे वळणे असे होते.

मंडळीमध्ये पश्चात्तापी लोक आहेत जे ख्रिस्ताचे शरीर बनून ख्रिस्तामध्ये समर्पणाचे जीवन व्यतीत करतात. हिचे सदस्य ख्रिस्ताबरोबर एकदेह झाली आहेत. पश्चात्तापामुळे एका ख्रिस्ती व्यक्तीने पवित्रतेत व धार्मिकतेत प्रवेश केला आहे. तो ख्रिस्ताबरोबर वधस्तंभाला खिळला गेला आहे, आणि आपल्या नवीन जीवनात जे त्याला पश्चात्तापाच्या परिणामामुळे प्राप्त झाले आहे; तो देवाच्या पुत्रावरील विश्वासाने जगत आहे (गलतीकरांस पत्र २:२०). परमेश्वरासाठी प्रायश्चित्त करणारे लोक होऊन, ख्रिस्ती लोक, ख्रिस्ताचे नाव धारण करतात, ख्रिस्ताला महिमा देतात, आणि या अपेक्षेने, की त्याच्या पुन्हा

येण्याने किंवा त्याच्या मृत्यूच्या वेळी ते अधिक जवळ असतील ते नीतिमान बनण्यासाठी दिवस होत आहेत.

जीवनासाठी पापांपासून ख्रिस्ताकडे वळणे

तिसरे, पश्चात्ताप हा जीवनासाठी, पापांपासून ख्रिस्ताकडे वळणे होय. येशूने कोणालाहि, वाईटापासून थोडा वेळ दूर जाण्यासाठी किंवा धार्मिक सुट्टी घेण्यासाठी आमंत्रित केले नाही. त्याने पूर्णपणे समर्पण करण्यासाठी ज्याला त्याने पाण्यापासून व आत्म्यापासून जन्म घेणे असे संबोधिले, अर्थात तो जन्म वरून येणारा आहे (योहान. ३:५). हे रूपांतर इतके मूलभूत व टिकाऊ आहे की पौलाने याची तुलना आत्मिक सुंतेसोबत केली आहे. जे की परमेश्वराच्या हाताने, देहस्वभावरूप शरीर पूर्णपणे काढून टाकणे.

त्यामध्ये तुमची, देहस्वभावरूप शरीर काढून टाकल्याने जी ख्रिस्ताची सुंता म्हणजे हातांनी न केलेली सुंता, ती झाली आहे (कलस्सै.२:११).

पौलाने म्हटले, की हृदयपरिवर्तनाचा अर्थ आहे, जुन्या स्वभावाला काढून टाकणे आणि नवीन स्वभावाला धारण करणे, जसे की काही जीर्ण, खराब, फाटलेल्या कपड्यांना काढून टाकणे, या निश्चयाने त्यांना एका बाजूला ठेवून देतो की त्यांना पुनरुपि कधी वापरणार नाही (इफिस.४:२४; कलस्सै.३:१०). जेव्हा आम्ही ख्रिस्ताच्या रक्ताने मुक्त होतो, तेव्हा परमेश्वर आम्हाला पाप व मृत्यू यापासून वर उचलतो, आणि ख्रिस्तामध्ये जीवन देतो (कलस्सै.२:१३).

पश्चात्तापामध्ये एक सारखा चालत जाणारा निश्चय आवश्यक आहे. परमेश्वराला उत्तर देण्यासाठी आम्ही आमच्या शारीरिक कामाला प्रश्नोमुख व्हायला हवे. ख्रिस्ती असण्या कारणाने, आम्हास एका उद्देशानुसार या शारीरिक कामाला उचंबळून देऊ नये. पौलाने म्हटले, तर पृथ्वीवरील तुमचे अवयव जिवे मारा, म्हणजे जारकर्म अमंगणपणा, कामवासना, कुवासना, व लोभ (याला मूर्तिपूजा म्हणावे) यांस जिवे मारा (कलस्सै. ३:५). तो हे पण म्हणाला :

परंतु आता क्रोध संताप दुष्टपण, मुखाने निंदा व शिवीगाळ करणे, ही सर्व आपणापासून दूर करा, एकमेकांबरोबर लबाडी करू नका, कारण तुम्ही जुन्या मनुष्यास त्याच्या कृतीसुद्धा काढून टाकल्या आहेत (कलस्सै. ३:८,९).

पौलाने एका वेळेच्या त्यागाचा मृत्यू होऊन, आणि एकसारखे त्याग करण्याबाबत

लिहिले, जो की चालता जाणारा पश्चात्ताप आहे.

या पश्चात्तापाचा अर्थ अधिक स्पष्टपणे चित्रित करण्यासाठी, आम्ही शौलाच्या मनपरिवर्तनाव्यतिरिक्त दुसऱ्या कोणत्या ठिकाणी जाऊ शकतो. कोणी तरी संबोधिले आहे, आम्ही आजपर्यंत अनुभवले नाही की परमेश्वर एखाद्या व्यक्तीला पूर्णपणे परिवर्तन करण्यासाठी काय काय करू शकतो जर असे आम्ही अनुभवले नाही, तर शौलाच्या जीवनात या अनुभवासाठी फारच जवळ येऊ शकते दोन हजार वर्षांपासून या जगात शौलाच्या पश्चात्तापाचा अनुभवाचा प्रभाव पाहावयास मिळतो. ख्रिस्ताच्या मागे चालण्याचा त्यांचा निर्णय शेवटचा व अपरिवर्तनीय आहे. त्याने आपले जीवन वधस्तंभाच्या पायाजवळ, सेवेसाठी व चांगुलपणासाठी अर्पण केले, जे ख्रिस्त त्यामुळे त्याला काढू शकत होता.

सिकंदर महान जेव्हा एका मोठ्या उध्दारासाठी, आपल्या सुनेला नदीच्या तीरावर घेऊन आला तेव्हा असे बोलले जाते की, त्याने आज्ञा देऊन खाली केलेल्या जहाजांना जाळण्यास सांगितले. सिकंदराला कोणत्याही परिस्थितीत मागे फिरण्याची संभावना नव्हती. त्याच्यासाठी किंवा त्याच्या सैनिकांसाठी मैदान सोडणे नामुमकिन होते. जो त्यांचे भविष्य होते. ते पुढे जाण्यामध्ये ना की मागे फिरण्यामध्ये शौलासाठी सुध्दा हेच अपेक्षित होते. त्याने आपल्या मनात कोणत्याही प्रकारचा संकोच किंवा मागे फिरण्याच्या संभावनेला जागा दिली नाही.

परमेश्वराच्या लोकांनी म्हणजेच मंडळीने एक प्रतिज्ञा केली आहे, ती इतकी सशक्त आहे की, याला कायापालट किंवा मृत्यूला ओलांडून जीवनात प्रवेश करणे म्हटले जाऊ शकते (१ योहान.३:१४). त्यांनी आपल्या जीवनभर, नवीन मनुष्याला, ख्रिस्तामध्ये परिधान केले. हडे परिधान करणे त्यांच्या ख्रिस्तामधे पश्चात्तापाच्या वेळी घडले, परंतु हृदयाला अखंडपणे शुध्द ठेवणे त्यांचे कर्तव्य आहे (रोम.६:२). जुन्या मनुष्यस्वभावाचा अंत झाला आहे, आणि जर अशा स्वभावाला जीवित होण्यास वेळ मिळाल्यास तो जिवंत होण्यास प्रयत्न करेल (रोम.६:१२,१३). एखाद्या ख्रिस्ती व्यक्तीने मूर्खासारखे न वागता, परंतु प्रभूच्या इच्छेनुसार जपून वागण्याची खबरदारी घ्यावी (इफिस.५:१७). अंधकाराच्या निष्फळ कर्मांचे भागीदार होऊ नका, इतकेच नव्हे त्याचा प्रतिकार करा (इफिस.५:११). कारण तुम्ही मृत झाला आणि तुमचे जीवन ख्रिस्ताबरोबर देवामध्ये गुप्त ठेविलेले आहे (कलससै.३:३). एका ख्रिस्ती व्यक्तीने, आपण स्वतःहून मृत्यूवर पावल्यासारखा, आणि त्याच्याप्रमाणे आपल्या शरीराला धार्मिकतेसाठी अर्पण केले आहे, परमेश्वरासमोर सोपवून दिले आहे (रोम.६:१३).

सारांश

प्रत्येक जबाबदार व्यक्तीने परमेश्वरासमोर पश्चात्ताप करणे व पश्चात्तापायोग्य जीवन जगणे आवश्यक आहे, पश्चात्ताप म्हणजे पूर्णपणे आपल्या इच्छेला बदलवून टाकणे, अर्थातच जीवनासाठी पापांपासून ख्रिस्ताकडे पूर्णपणे वळणे होय. ते पापाची प्रचिती, शोकाकुल देवाची भक्ती आणि परमेश्वराच्या दयाळूपणामुळेच साध्य होते. याचा परिणाम परमेश्वराच्या रूपात दडलेल्या, एका नवीन व्यक्तीच्या जीवनास पूर्ण परिवर्तन आणण्यासारखे आहे.

ख्रिस्ताची मंडळी नवीन लोकांचा एक समाज आहे. ते परिपूर्ण नाहीत, परंतु ते शुध्दपणा, भक्तचित्त जीवन, आणि धार्मिकतेचा पाठलाग करित असतात. भक्तचित्त प्रभूच्या सेवेतील एक आदरपूर्ण भांडे बनून राहण्याची जीवनभर वचनबध्द आहेत.

पवित्र शास्त्रात पश्चात्तापाच्या तीन प्रेरकांना मोठ्या सहजतेने ओळखले जाऊ शकते पहिले: पौलाने म्हटले की देवाची दया आपणास पश्चात्तापाकडे मार्गस्थ करते. देवाची दया तुला पश्चात्ताप करावयास लावणारी आहे हे न समजता, त्याचे दयालुत्व, क्षमा व सहनशीलता ही विपुल असल्यामुळे त्यांचा अवमान करतोस काय? (रोम. २:४). दुसरे पेत्राने बक्षिसाच्या कराराची गोष्ट केली, यास्तव तुमची पापे पुसून टाकिली जावीत म्हणून पश्चात्ताप करा, मागे वळा, अशासाठी की विश्रांती मिळण्याचे समय प्रभुजवळून यावे (प्रे. कृ.३:१९). तिसरा, योहानाने शिक्षेच्या भयाविषयी संकेत दिला आहे.

त्या दिवसांत बामिस्मा करणारा योहान यहुदीच्या रानांत प्रकट होऊन असा उपदेश करिता झाला की, पश्चात्ताप करा, कारण स्वर्गाचे राज्य जवळ आले आहे....आणि आत्ताच झाडांच्या मुळाशी कुन्हाड ठेवलेली आहे; जें जें झाड चांगले फळ देत नाही ते ते तोडून अग्रीत टाकले जाते (मत्तय. ३:१-१०).

पश्चात्ताप करणे, आणि देवाला आनंदित करणे इतकेच पुरे नाहीत, परंतु पश्चात्ताप करण्याने आमच्यामध्ये समर्पणाच्या आत्म्याचा जन्मा व्हायला पाहिजे. असा आत्मा आम्हांला परमेश्वराच्या सर्व आज्ञा पाळण्यास भाग पाडतो, ज्याला परमेश्वराने आमच्या अंतःकरणात ठेवले आहे. ते कोणत्याही जीवनाला, उघड्या पुस्तकासारखे देवाच्या इच्छेसमोर उघड करते.

असे बोलले जाते की, आमच्या तारणकर्त्याची शेवटची महान आज्ञा नसून आशियातील सातपैकी पांच मंडळ्यांचा पश्चात्तापासाठी एक घोषणा होती (प्रकटी. १-३). जर आपण पश्चात्ताप केला नाही आणि परमेश्वराचे पश्चात्तापी लोक बनून

त्याच्या मंडळींनी भाग घेतला नाही तर यापेक्षा आपली दुसरी आवश्यकता नाही. जर तुम्ही एक ख्रिस्ती व्यक्ती आहात आणि एक नवीन मनुष्य बनून जीवन जगत आहात तर तुमचे सर्वोच्च काम असेल ते म्हणजे त्याच्या कराराचे पालन करणे होय, जे तुम्ही केले आहे.

अभ्यासासाठी प्रश्न

(उत्तरे पृष्ठ 242 वर आहेत)

१. मृत्यूमुळे श्रीमंत व्यक्तीच्या विचारांत कसा बदल झाला?
२. एखाद्या ख्रिस्ती होण्याची इच्छा असणाऱ्या व्यक्तीला कोणत्या प्रकारे पश्चात्ताप हा शब्द एक आधारशिला व मुख्य गुण आहे?
३. पश्चात्ताप करणे हे पापांचा पस्तावा करण्यापेक्षा जास्त का आहे?
४. पश्चात्ताप करणे म्हणजे दुःखी होऊन परमेश्वराची भक्ती करणे असे का नाही याचे वर्णन करा?
५. शौलाच्या हृदयपरिवर्तनामध्ये पश्चात्तापाला कोठे स्थान मिळाले आहे?
६. पौलाने थेसलोनिकीकरांची प्रशंसा का केली?
७. पश्चात्ताप करणे हे पापांचा स्वीकार करण्यापेक्षा जास्त का आहे?
८. पवित्र शास्त्रानुसार पश्चात्ताप करण्यासाठी तीन प्रेरक कोणते?

बायबलचा (पवित्र शास्त्राचा) अभ्यासासाठी जास्तीचे मार्गदर्शन

पश्चात्ताप कोणी करावा? २ पेत्र.३:९; प्रे. कृ.१७:३०,३१; लूक.१३:३

नव्या करारातील पश्चात्तापाची उदाहरणे : उधळ्या पुत्र (लूक.१५:११-२४); जकय (लूक.१९:२-८)

पश्चात्तापाची किंमत - मत्तय.१०:३४-३९; लूक.१२:५१-५३

पश्चात्तापाची उदाहरणे - प्रे. कृ.२:३६-४७; ८:५,६,१२,१८-२२,२६-३९; ९:१-१८; १०:१-४८; १६:१३-१५,२५-३४; १९:१-५

ख्रिस्ती प्रभाव - मत्तय.५:१३-१६; १ करिंथ.१५:३३

येशूने सर्व जगासाठी आपले रक्त सांडले – तारण हे आज्ञा पालन करण्याच्या लोकांसाठी आहे (इब्री.९:११-१४); कारण बैलांचे व बकऱ्यांचे रक्त त्याच्या योगे पापे दूर व्हावी हे अशक्य आहे (इब्री.१०:४). त्याच्या मौल्यवान रक्ताने आम्हांस मुक्ती मिळाली (१ पेत्र.१:१८-१९); येशूने सर्वांकरिता मरणाचा अनुभव घेतला (इब्री.२:९).

जेव्हा आम्ही वधस्तंभाकडे दृष्टी लावतो, तेव्हा आम्हांस माहीत होते – की आम्हांस एका तारणकर्त्याची गरज आहे (रोम.३:२३; ५:१२). देवाने जगावर एवढी प्रीती केली (योहान.३:१६). आपण पापी असता ख्रिस्ताने आमच्यावर प्रीती केली (रोम.५:८,९); तारण हे देवाचे दान आहे (इफिस.२:८-१०).

बाप्तिस्माच्या द्वारे येशूच्या रक्ताच्या संपर्कात येताच, वधस्तंभांवरील त्याचे मरण आम्हांस वाचवते – त्या मरणांतील बाप्तिस्माने त्याचबरोबर पुरले गेलो (रोम.६:३,४). बाप्तिस्मा आम्हांस तारतो (१ पेत्र.३:२१).

शुभवर्तमानाची आज्ञा पाळल्यांनंतर तुम्ही एक ख्रिस्ती म्हणून कसे जीवन जगता?

१. आत्मिक वाढीसाठी आपण सर्वदा समर्पित असावे : आत्मिक वाढीसाठी सर्व प्रकारचे प्रयत्न करणे (२ पेत्र.१:१-१०). वाढीसाठी सर्व प्रकारच्या योजना बनवणे (फिलिप्पै.३:७-१५).
२. पवित्र शास्त्राचा अभ्यास करा : वचनाला व्यवस्थित समजून घ्या (२ तिमथ्य.२:१५). ज्ञानात वाढत जा (२ पेत्र.३:१८). प्रतिदिन शास्त्राचा अभ्यास करा (प्रे. कृ.१७:११). वचन सौम्यतेने स्वीकारा व त्याच्या आज्ञा पाळा (याकोब.१:२१-२५).
३. आपल्या जीवनात ख्रिस्त कृपेची भर घाला : आपल्या जीवनात; विश्वासाची, सात्त्विकतेची, ज्ञानाची, इंद्रिय दमनाची, धीराची, सुभक्तीची, बंधुप्रीतीची, प्रीतीची भर घालावी (२ पेत्र.१:५-७).
४. अखंड प्रार्थना करा : ज्ञान प्राप्तीसाठी प्रार्थना करा (याकोब.१:५,६). निरंतर प्रार्थना करा (१ थेस्सल.५:१७).
५. निरंतर भक्ती व आराधना करा. (शक्य असल्यास दुसऱ्या ख्रिस्ती लोकांसोबत)

- तुमचे एकत्र येणे /मिळणे सोडू नका (इब्री.१०:२५). जर तुमच्या भागात एकत्र मिळण्यासाठी मंडळी नसेल तर तुम्ही स्वतःच्या घरात मंडळींची सुरुवात करू शकता. आत्म्याने व खरेपणाने उपासना करा (योहान.४:२४).
६. येशूबद्दल दुसऱ्यांना सांगा : शक्य होईल तितके, दुसऱ्यांना देवाचे वचन शिकवा (मत्तय.२८:१८-२०; मार्क.१६:१५,१६). पवित्र शास्त्रातील शिकवण तुमच्या मित्रांना सांगा व त्यावर विश्वास ठेवण्यासाठी त्यांची मदत करा.
७. चांगली कर्मे करा : येशूने ज्यांना तारिले, त्यांना चांगली कर्मे करण्यास येशूमध्ये उत्पन्न केले (इफिस.२:१०).